

Pojednání o protiprávním jednání, o vědomém porušování zá-KONů na území Česká republika

ze strany „státu“, veřejnoprávní korporace Česká republika, a jeho podřízených orgánů a institucí

aneb

„To, že se něco dělá, nebo je zvykem, ještě neznamená, že je to správné a dělat by se to mělo ...

Odpojení od přirozeného práva, mravního zákona a přírodních zákonů, od rodiny, sebe samotného a cesty Ducha.“

Jak to bylo na Počátku?

... pro připomenutí si, pochopení či hlubší poznání ...

Dějiny práva zahrnují tisíce let vývoje zákonů. První právo bylo **právo zvykové** (obyčejové), existovalo ve vědomí lidí, šlo o nepsané právo předávané z generace na generaci. Právo v podobě písemných předpisů vzniklo až po vzniku státu. Pozitivní právo je platné právo, lze jej odvodit z platných právních norem vyjádřených nejčastěji ve formě nějakého právního předpisu, naopak **přirozené právo je odvozováno z mravního zákona, z přírodních zákonů, je to vytěsňené, ideální a nejdokonalejší právo.**

(Zdroj: Wikipedia/Právo, <https://cs.wikipedia.org/wiki/Pr%C3%A1vo>)

„Člověk se podílí na moudrosti a dobrotě Stvořitele, který mu uděluje schopnost ovládat své činy a schopnost zaměřovat se k pravdě a dobru. **Přirozený mravní zákon vyjadřuje původní smysl pro mravnost, který dovoluje člověku rozumem rozlišovat, co je dobré a co je zlé, pravdu a lež:** „Přirozený zákon je vepsán a vtesán do duše každého jednotlivého člověka; je totiž lidským rozumem, který ukládá jednat dobře a zakazuje hřích ... Tento příkaz lidského rozumu by však nebyl s to mít sílu zákona, kdyby nebylo hlasu a tlumočníka mnohem vyššího než rozum, jemuž se musí podřítit náš duch i naše svoboda.“

(neznámý autor – téma mravní zákon)

Člověk je mravní bytostí, na kterou jsou vztahována přirozená práva. Má právní osobnost od svého narození do smrti. Jednání je projevem jeho vůle ve vnějším světě.

Pamatuje na to i Vídeňský statut ICCJV, International Common Law Court of Justice Vienna, tj. Mezinárodní soudní dvůr pro přirozené právo, lidská práva, mezinárodní právo a univerzální jurisdikci, jež bylo ustaveno mezinárodní zakládací smlouvou uzavřenou dne 19. června 2014 zástupci Německa, Rakouska a Švýcarska, a tedy na národní a mezinárodní úrovni.

V jeho definici pojmů je "člověk" charakterizován jako:

„Člověk je duchovní a mravní bytost nadaná rozumem a jazykovými schopnostmi od svého narození až po svoji smrt. Člověk je středobodem jím utvářeného práva. Má určitá základní práva vůči státu. Člověk je nositelem veškerých práv na zemi a hranic na světě v sobě samém. Kromě toho existují práva člověka před jeho narozením, jako je přirozené právo nenarozeného dítěte na život, a po jeho přirozené celkové mozkové smrti, jako je nenarušování posmrtného klidu.“, a:

pojemem "osoba" se označuje člověk jako fyzická osoba, a dále právnická osoba, jestliže je smluvně vázán legislativou územního celku. Rozlišuje se fyzická a právnická osoba (pořadí v právním smyslu).

Právní nárok člověka vyplývá z přirozeného práva a právní nárok jeho fyzické, a na ní vázané právnické osoby, z jurisdikce psaných zákonů."

V teorii jsou obecné znaky rozlišovány na OBJEKT (**zákonem chráněný zájem**), objektivní stránku (především otázka jednání, následku a příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem), **subjekt** (tj. osoba pachatele – *fyzická a právnická osoba*), a subjektivní stránku (především otázka zavinění).

Zájmem chráněným zákonem může být živelní pohroma, zvířata, věci, biologické či fyziologické procesy v těle, anebo i **činnost člověka**, b) nebezpečí hrozí zájmu chráněnému zákonem – pod „zájmem chráněným zákonem“ si lze představit ochranu života, zdraví, majetku atp.

Člověk, který na své cestě životem došel do stavu uvědomění a poznání, že „já JSEM“, tj. že je duchovní a mravní bytostí, jež je středobodem jim utvářeného práva, ne již pouhým vykonavatelem role jeho dřívější fyzické a právnické osoby (subjektů práva), schopným převzít zpět plnou zodpovědnost za svůj vlastní život, svou Rodinu, celý svůj Rod a veškerý život na Zemi, schopný ovládat své činy a zaměřovat se k pravdě a dobru, by mohl být v dnešní době vnímán jako **zákonem chráněný zájem**. Je to on, kdo svým bytím **navrací hodnotu přirozenému právu**, kterým se řídí, a je vnímáno jako vytěsněné, ideální a nejdokonalejší právo.

Ten, kdo je člověkem ze své čiré podstaty – tělem, duší i duchem – v celé své Jednotě, je v Lásce, Pravdě a Míru, a nese v sobě ctnosti jako moudrost, statečnost, spravedlnost, víra, čistota, velkorysost, dobrosrdečnost, slušnost, pokora, úcta, štedrnost, sounáležitost, respekt, vzájemná podpora aj., kterými jde druhým příkladem.

Totéž platí u „trvřivosti“ – učení se v trvání víry a důvěry, a „trvĕnlivosti“ – učení se pochopení, že určitým dějům je potřeba věnovat nějaký čas naší pozornosti, naší činnosti a snahy, trvání nějakého času, doby, aby se to mohlo uskutečnit, splnit a odehrát. („trvřivost a trvĕnlivost“, zdroj: Karel Kříž, kniha Tajemství a síla slova)

Člověk ví, že „být „**bohatý**“ znamená „být pln Boha“ – v různých podobách, formách, skutcích a prožitcích. Je to především o ctnostech, o citu, o lásce.“ (zdroj: Karel Kříž, kniha Tajemství a síla slova)

Pravými ctnostmi bychom měli všichni, každý jeden z nás, kráčet vstříc naší budoucTnosti.

Pouze a jenom na subjekty práva, tj. na fyzické a právnické osoby, se vztahují práva a povinnosti vyplývající z platných zákonů ČR, trestního zákonu, NOZ aj. Je to zcela v pořádku, neboť role „osoby“ nás mnohemu učí. Je pro nás takovou školou, kde jsme v pozici žáka, který potřebuje jistá pravidla a řád, kterými se má vést, aby mohl správně fungovat a konat, v nejlepším zájmu společnosti, i sebe samého. Tzv. „vzdělávacími potřebami“ v podobě učitelů, učebnic, jiných pomůcek a kolektivu, nám slouží „zákonem“ (námi samotnými, tj. „lidem“) daná práva a povinnosti, které nás připravují na život ve, vlastní volbou, zvolené společnosti. Mohlo by se zdát, že nás zákony v něčem omezují, a ve své podstatě – je i není tomu tak. Ony nás hlavně učí. Jsou pro nás v roli učitele, a jakmile jsme připraveni převzít zpět plnou zodpovědnost za svůj vlastní život, své konání a činy, a vést se svými vlastními niternými pravidly a řádem, můžeme z této školy vystoupit. Jako jednotlivci i „rodina“, neboť již dokážeme sami rozlišit, co je dobré, správné, a pro nás jako duchovní mravní bytosti – to pravé. Jakožto člověkové opustíme roli občana, fyzické a právnické osoby, a staneme se člověkem ve své čiré podstatě.

Člověk se vede přirozeným právem a základními zákony Vesmíru, využívá také svého práva z práva kanonického, konkrétně kanonu 2056:

„Pokud se zjistí, že soukromý skrytý trust byl vytvořen na falešných předpokladech, pak trust okamžitě ztratí veškerý majetek, pokud se muž nebo žena prohlásí za toho, kdo má tělo, mysl a duši, kdo je uveden v rodném listu.“, a kanonu 2057:

„Jakýkoli správce nebo exekutor, který odmítne okamžitě zrušit Cestui Qui Vie Trust člověku, který chce převzít kontrolu nad svou soukromou osobou a vlastnit své postavení a kompetence, se provinil podvodem a zásadním porušením svých povinností vyžadující okamžité odstranění a potrestání.“ (Zdroj: „Canonum De lus Positivum“)

Přirozená práva člověka jsou také ukotvena i v samotném zákonu č. 1/1993 Sb. – Ústavě ČR, a jeho článku 1, odst. 1) *„Česká republika je svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám **člověka** a občana.“*, jehož nedílnou součástí, a základním zákonem č. 2/1993 Sb., je Listina základních práv a svobod, a její článek 1 – *„Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezciizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.“*,

čl. 2, odst. 2): *„Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v **mezích stanovených zákonem**, a to způsobem, který zákon stanoví.“*,

čl. 3, odst. 1): **"Základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení."**, vlastní doplnění: jiné postavení ... člověk jako Suverén, a odst. 3) téhož článku: **"Nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování jeho základních práv a svobod."**,

dále čl. 4, odst. 1): **"Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod."**, a Hlava 2. Listiny základních práv a svobod a její Oddíl 1 a 2, ve kterém jsou obsaženy **„Lidská práva a základní svobody“ vztahující se na člověka**, o čemž nás informuje čl. 42, odst. 3) LZPS:

"Pokud dosavadní předpisy používají pojmu "občan", rozumí se tím každý člověk, jde-li o základní práva a svobody, které Listina přiznává bez ohledu na státní občanství.", jako např.:

čl. 5 LZPS: **"Každý je způsobilý mít práva."**, čl. 6: **"Každý má právo na život ..."**, čl. 7, odst. 1) **"Nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena ..."**, čl. 8, odst. 1) **"Osobní svoboda je zaručena."**, čl. 10, odst. 1) **"Každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno."**, odst. 2) **"Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života."**, a odst. 3) **"Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě."**, čl. 14, odst. 1) **"Svoboda pohybu a pobytu je zaručena."**, čl. 15, odst. 1) **"Svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání je zaručena. Každý má právo změnit své náboženství nebo víru anebo být bez náboženského vyznání."**, čl. 16, odst. 1) **"Každý má právo svobodně projevodit své náboženství nebo víru buď sám nebo společně s jinými, soukromě nebo veřejně, bohoslužbou, vyučováním, náboženskými úkony nebo zachováváním obřadu."**,

a práva politická, která jsou součástí oddílu 2 Hlavy 2. LZPS, a např. jeho čl. 17, odst. 1) **"Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny."**, odst. 2) **"Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu."**, a čl. 20, odst. 1) **"Právo svobodně se sdružovat je zaručeno. Každý má právo spolu s jinými se sdružovat ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích."**

Pro zajímavost:

Samotné **právo na vzdělání, včetně povinné školní docházky** ve školách zapsaných ve Školském rejstříku ČR, je součástí hlavy IV. „Hospodářská, sociální a kulturní práva“ Listiny základních práv a svobod, a jejího čl. 33, z čehož vyplývá, že **školní docházka**, která je povinná po dobu, kterou stanoví zákon, **je povinností platnou pouze pro občany**, už ne pro člověky. Obdobná situace nastává i u práva na bezplatné vzdělání v základních a středních školách, taktéž platné pouze pro občany, ne člověky.

Tomuto odvětví se blíže věnuje samotný Školský zákon č. 561/2004 Sb., kde již v části I. – Obecná ustanovení, v § 1, nalezneme: **„Tento zákon upravuje předškolní, základní, střední, vyšší odborné a některé jiné vzdělávání ve školách a školských zařízeních, stanoví podmínky, za nichž se vzdělávání a výchova (dále jen "vzdělávání") uskutečňuje, vymezuje práva a povinnosti fyzických a právnických osob při vzdělávání a stanoví působnost orgánů vykonávajících státní správu a samosprávu ve školství.“**

Ačkoliv je v § 2, odst. 1) tohoto zákona uvedeno, že je **vzdělávání založeno na zásadách:**

a) **rovného přístupu** každého státního občana České republiky nebo jiného členského státu Evropské unie ke vzdělávání bez jakékoli diskriminace z důvodu rasy, barvy pleti, pohlaví, jazyka, **víry** a náboženství, národnosti, etnického nebo sociálního původu, majetku, **rodu** a zdravotního stavu nebo **jiného postavení občana**, b) **zohledňování vzdělávacích potřeb jednotlivce**, c) **vzájemné úcty, respektu, názorové snášenlivosti, solidarity a důstojnosti všech účastníků vzdělávání**, e) **svobodného šíření poznatků, které vyplývají z výsledků soudobého stavu poznání světa** a jsou v souladu s obecnými cíli vzdělávání, f) **zdokonalování procesu vzdělávání** na základě výsledků dosažených **ve vědě, výzkumu a vývoji** a co nejširšího uplatňování účinných moderních pedagogických přístupů a metod, g) **hodnocení výsledků vzdělávání** vzhledem k dosahování cílů vzdělávání stanovených tímto zákonem a vzdělávacími programy, h) **možnosti každého vzdělávat se po dobu celého života při vědomí spoluodpovědnosti za své vzdělávání**,

s obecnými cíli vzdělávání, dle odst. (2), jako např.: a) **rozvoj osobnosti člověka, který bude vybaven poznávacími a sociálními způsobilostmi, mravními a duchovními hodnotami pro osobní a občanský život, výkon povolání nebo pracovní činnosti**, získávání informací a učení se v průběhu celého života, c) **pochopení**

a **uplatňování** zásad demokracie a právního státu, **základních lidských práv a svobod** spolu s odpovědností a smyslem pro sociální soudržnost, e) utváření vědomí národní a státní příslušnosti a respektu k etnické, národnostní, kulturní, jazykové a náboženské identitě každého, f) **poznání světových** a evropských **kulturních hodnot** a tradic, pochopení a osvojení zásad a pravidel vycházejících z evropské integrace jako základu pro soužití v národním a mezinárodním měřítku, g) **získání a uplatňování znalostí o životním prostředí a jeho ochraně** vycházející ze zásad trvale udržitelného rozvoje a o bezpečnosti a ochraně zdraví,

a uvedením informace, dle odst. (3), že **vzdělávání poskytované podle tohoto zákona je veřejnou službou**,

dochází v praxi již mnoho let k vědomému porušování některých z výše uvedených zásad nebo cílů, což m. j. přineslo i nové alternativní přístupy ve vzdělávání, povětšinou však na soukromých školách, které již nejsou bezplatné, a ne každý občan si je může pro svou finanční situaci dovolit, v komunitních třídách nebo školách, v rámci individuálního vzdělávání ve formě pravidelné či občasné denní docházky, které jsou povětšinou tvořeny samotnými Rodiči – Průvodci či Učiteli – Průvodci, nebo v případech dětí vyučovaných v rámci domácího vzdělávání, tzv. „domškoláků“, pro které je Rodič/Učitel také v pozici Průvodce.

I když jsou nové alternativní přístupy ve vzdělávání již více svobodné a soustředí se na skutečný rozvoj osobnosti dítěte, na základě jeho přirozených darů, schopností a talentů, nejen na výchovu a vzdělání dětí jako občanů, kteří budou vybaveni poznávacími a sociálními způsobilostmi, mravními a duchovními hodnotami pro osobní a občanský život, výkon povolání nebo pracovní činnosti, musí tyto „alternativní“ školy, skupiny, či samotní jednotlivci – odpovědní zákonní zástupci a jejich děti – dodržovat zákonem dané povinnosti, jako je

plnění povinnosti školní docházky, která je dle § 36, odst. (1) povinná po dobu devíti školních roků, nejvýše však do konce školního roku, v němž žák dosáhne sedmáctého roku věku, **která se** dle odst. (2) **vztahuje na státní občany ČR a na občany jiného členského státu EU**, kteří na území České republiky pobývají déle než 90 dnů, **na jiné cizince**, kteří jsou oprávněni pobývat na území České republiky trvale nebo přechodně po dobu delší než 90 dnů, a na účastníky řízení o udělení mezinárodní ochrany,

přezkoušení v rámci daného ročníku, a to v pololetí a na konci školního roku, min. však 1x v roce, do 2 měsíců po ukončení pololetí/školního roku, a to ze zákonem daných, vybraných, příp. dalších „volitelných“, předmětů, a zápis žáka na škole zapsané v ČR do rejstříku škol a školských zařízení, kterou si zvolil zákonný zástupce žáka.

Dle § 38, odst. (1) žák může plnit povinnou školní docházku také a) ve škole mimo území ČR, b) **ve škole zřízené při diplomatické misi** nebo konzulárním úřadu České republiky, c) v zahraniční škole uskutečňující na území ČR vzdělávání podle zahraničního vzdělávacího programu, zřízené na území ČR cizím státem, právnickou osobou se sídlem mimo území České republiky nebo cizím státním občanem, která není zapsána ve školském rejstříku, a z důvodu uplatnění obsahu zahraničního vzdělávacího programu ani o zápis do školského rejstříku nežádá, v níž ministerstvo povolilo plnění povinné školní docházky v příslušném školním roce, nebo d) v evropské škole působící na základě Úmluvy o statutu Evropských škol,

(2) pokud žák nemůže v zahraničí plnit povinnou školní docházku způsobem uvedeným v odstavci 1 písm. a), b) nebo d), plní povinnou školní docházku formou individuální výuky,

(3) žák, který plní povinnou školní docházku způsobem uvedeným v odstavci 1 nebo 2, je zároveň žákem spádové školy nebo jiné školy zapsané v ČR do školského rejstříku, kterou zvolil zákonný zástupce žáka.

(5) žák, který plní povinnou školní docházku ve škole uvedené v odstavci 1 písm. a) nebo způsobem uvedeným v odst. 2, může na žádost zákonného zástupce konat zkoušky z vybraných předmětů ve škole uvedené v odst. 3 nebo **ve škole při diplomatické misi ČR**; nekoná-li žák tyto zkoušky, doloží zákonný zástupce plnění povinné školní docházky žáka škole uvedené v odst. 3 způsobem stanoveným v prováděcím právním předpisu.

V souvislosti s § 22, odst. (3) jsou zákonní zástupci dětí a nezletilých žáků povinni a) zajistit, aby dítě a žák docházel řádně do školy nebo školského zařízení, b) na vyzvání ředitele školy nebo školského zařízení se osobně zúčastnit projednání závažných otázek týkajících se vzdělávání dítěte nebo žáka, c) **informovat školu a školské zařízení o změně zdravotní způsobilosti, zdravotních obtížích dítěte nebo žáka nebo jiných závažných skutečnostech, které by mohly mít vliv na průběh vzdělávání**, d) dokládat důvody nepřítomnosti dítěte a žáka ve vyučování v souladu s podmínkami stanovenými školním řádem, e) oznamovat škole a školskému zařízení údaje podle § 28 odst. 2 a 3 a další údaje, které jsou podstatné pro průběh vzdělávání nebo bezpečnost dítěte a žáka, a změny v těchto údajích.

Podle § 18 může ředitel školy s písemným doporučením školského poradenského zařízení povolit nezletilému žákovi se speciálními vzdělávacími potřebami nebo s mimořádným nadáním na žádost jeho zákonného zástupce a zletilému žákovi nebo studentovi se speciálními vzdělávacími potřebami nebo s mimořádným nadáním na jeho

žádost vzdělávání podle individuálního vzdělávacího plánu. Ve středním vzdělávání nebo vyšším odborném může ředitel školy povolit vzdělávání podle individuálního vzdělávacího plánu i z jiných závažných důvodů.

Dle § 19 Ministerstvo stanoví prováděcím právním předpisem pravidla a náležitosti zjišťování vzdělávacích potřeb dětí, žáků a studentů se speciálními vzdělávacími potřebami a dětí, žáků a studentů nadaných, a úpravu organizace, přijímání, průběhu a ukončování vzdělávání dětí, žáků a studentů se speciálními vzdělávacími potřebami a nadaných, náležitosti individuálního vzdělávacího plánu a podmínky pro přecházení do vyššího ročníku.

O přestupu žáka základní školy do jiné základní školy, rozhoduje dle § 49, odst. (1) na základě žádosti zákonného zástupce ředitel školy, do které se žák hlásí. Pokud ředitel školy rozhodne, že žádosti o přestup vyhoví, informuje o této skutečnosti bez zbytečného odkladu ředitele školy, z níž žák přestupuje. Ředitel školy, z níž žák přestupuje, zašle do 5 pracovních dnů poté, co se dozvěděl o přijetí žáka na jinou školu, řediteli této školy kopii dokumentace žáka ze školní matriky.

Výše uvedený popis „vzdělávání a výchovy“ je dle § 1, Školského zákona, platný pro „občany“, FO a PO, kterým vymezuje práva a povinnosti, a stanoví působnost orgánů vykonávajících státní správu a samosprávu ve školství. Jak je to v případě osob, občanů ČR, ať už stávajících či minulých, kteří na své cestě životem došli k uvědomění, že JÁ JSEM, a prohlásili se za člověka, na kterého se již nevztahují zákony ČR, m. j. povinnost školní docházky a rodičovská zodpovědnost aj., a řídí se přirozeným právem?

Ačkoliv není jejich povinností komukoliv cokoli oznamovat, a můžou si žít svobodně, dle svého, pro bytosti, se kterými se dříve setkávali a „systém“ jako takový, může být ze začátku těžce srozumitelná změna jejich „právní formy“ – z „osoby“, na člověka, a z ní plynoucí změna postavení při plnění práv a povinností platných pro „občany“, FO a PO, a základních práv a svobod, platných pro člověka, kdy již nejsou subjekty, ale naopak tzv. „zájmem chráněným zákonem“, je doporučeno, ve vší úctě, slušnosti, respektu a důstojnosti jeden k druhému, oznámit tuto skutečnost těm, kteří se zavázali chránit neporušitelnost přirozených práv člověka, v případě území České republiky je takovou institucí Ústavní soud, a dále těm, kterých se to úzce týká, jako např. konkrétní základní škole, kterou člověk, jako „žák“, kdysi navštěvoval, jak stanoví i § 22, odst. 3, písm. c).

Vyjma čl. 1, Ústavy ČR, se i v jejím čl. 4 píše, že **základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci.**

Slib soudce Ústavního soudu, dle č. 85, odst. 2), navíc zní:

"Slibuji na svou čest a svědomí, že **budu chránit neporušitelnost přirozených práv člověka** a práv občana, řídit se ústavními zákony a rozhodovat podle svého nejlepšího přesvědčení nezávisle a nestranně."

Obeznámil-li člověk výše zmíněný **Ústavní soud**, případně **jiné soudy a orgány veřejné moci**, s tímto novým **skutečným stavem**, tj. změnou svého postavení z osoby, FO a PO, na člověka, což je bráno pro účely „státu“, a jim podřízených orgánů, jako změna právní formy osoby, např. prostřednictvím zaslání Prohlášení živého člověka podle Cestui Qui Vie trust, Čestného prohlášení o životě, či jiným způsobem a listinou,

nebo o jakékoliv jiné skutečnosti, např. o změně „vlastníka“ movitých či nemovitých věcí, tj. převedení správy majetku na člověka, o zániku role fyzické a právnické osoby, prohlášení právnické osoby za neplatnou nebo den zrušení právnické osoby, aj., vždy s uvedením právního důvodu,

dle zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, do něhož se zapisují zákonem stanovené údaje o PO a FO, a jeho § 80 **měl soud nebo jiný orgán veřejné moci upozornit rejstříkový soud na neshodu mezi skutečným stavem a zapsaným údajem vždy, jakmile tato skutečnost při jeho činnosti vyjde najevo.**

Při zápisu změny právní formy se do veřejného rejstříku u právnické osoby, která mění právní formu, zapisuje, že změnila právní formu s uvedením původní a nové formy, a dále údaje zapisované při vzniku, jejíž právní formu dosavadní právnická osoba nabývá.

V případě člověka mělo být u názvů osob, které dříve zastupoval, do dne svého prohlášení se za člověka, a „čísel“, pod kterými jsou zapsány, ať už rodné či jiné identifikační, uvedena původní forma, např. JAN NOVÁK, RČ: 7805XX/XXXX, a nová „forma“, neboli status se jménem, které užívá, např. jan novák, jan z Rodu nováků, člověk – muž/žena, datum narození ..., datum změny skutečnosti, tj. den prohlášení za člověka ..., případně jiné podstatné údaje, které jsou součástí veřejných listin, uveřejněných se souhlasem člověka.

I když je sám člověk v Pravdě, a v Právu, a může si žít dle svého, v souladu se svým nejlepším vědomím, svědomím, a cítěním, v souladu s přirozeným zákonem, základními zákony Vesmíru a Přírodou samotnou, **nebude-li Rejstříkový soud upozorněn ze strany soudu nebo jiného orgánu veřejné moci, kterému tato skutečnost při jeho činnosti vyšla najevo, na neshodu mezi skutečným stavem – člověkem, a zapsaným údajem – dřívější „osobou“,** bývá člověk ze strany „státu“ a jeho podřízených orgánů, firem a zaměstnanců, častokrát neprávem ztotožňován s dřívějšími „osobami“, čímž **dochází ke mnoha protiprávním jednáním ze strany „státu“ a jeho podřízených orgánů, korporací, a zaměstnanců,** neboť jsou porušovány základní práva a svobody ukotvené v samotné Ústavě ČR a LZPS, aj., a **ke spáchání různým přestupkům** dle zákona č. 250/2016 Sb., a v některých případech i **k trestným činům** dle zákona č. 40/2009 Sb.

Aby nedocházelo k neustálému nedorozumění a nepochopení, a bylo vše v Pravdě, v úctě k základním právům a svobodám, k základním, a jim podřízeným, zákonům ČR, je potřeba obeznámit Rejstříkový soud s touto neshodou – skutečným stavem, ať už může být proveden z jeho strany zápis, změna stávajícího nebo výmaz.

S cílem zjednodušení komunikace mezi „státem“, veřejnoprávní korporací Česká republika, a jejími zaměstnanci (fyzickými a právníckými osobami), a člověky, a díky právu svobodně se sdružovat, bylo založeno mezinárodní Společenství Prohlášených Živých Člověků ze Slovenska, Čech a Moravy (dále jen „SPŽČSČM“), jež je mezinárodně uznávaným trvalým subjektem na úrovni **Sui Generis Suverén**, a pro území Česká a Slovenská republika spravuje veřejný rejstřík **zivyclovek.com/evidence**, jenž je veřejně přístupným informačním systémem, kde je možné zhlédnout evidenci karet Živých Člověků majících navázanou spolupráci se „SPŽČSČM“, evidenci společenstev, evidenci mezinárodních dokladů a evidenci prostředků k cestování aj.

Po zadání čísla konkrétní karty člověka, která slouží jako identifikační doklad pro účely komunikace se „systémem“, je možné zhlédnout zveřejněné údaje, i veškeré platné veřejné listiny vztahující se k danému člověku, jako např. samotné prohlášení za člověka, informace o převedení správy majetku, rozhodnutí o zániku dřívější role jeho „osoby“, aj., s dodržením svobodné volby každé bytosti, co vše chce mít v rejstříku uvedeno, a jakým způsobem.

Tento veřejný rejstřík splňuje zákonné podmínky veřejného rejstříku jako takového, kterým je jakýkoliv veřejně přístupný rejstřík (registr) osob, v našem případě člověků, nebo rejstřík veřejnoprávního charakteru, zejména veřejné evidence, rejstříky a seznamy informačních systémů veřejné správy aj. Taková evidence je ze zákona vedena na určené adrese ve veřejně přístupném informačním systému (Internet).

Po poinformování Rejstříkového soudu může Ministerstvo financí, které uveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup informace o osobách zapsaných v České republice a údaje o tom, ve kterém veřejném rejstříku jsou tyto osoby zapsány, doplnit stávající rejstříky o veřejný rejstřík „člověků“, **zivyclovek.com/evidence**.

Jedním ze Společenství, jež má navázanou spolupráci se „SPŽČSČM“, je Společenství **ORLICA – škola ozdobou života, šk.**, která je školou fungující mimo klasický školní systém vedený na území Česká a Slovenská republika. Toto společenství je výhradně soukromé povahy a je zřízeno pouze pro uzavřené společenství občanů a člověků, a řídí se výhradně vlastními vnitřními pravidly. Jako „škola“ je zapsané ve veřejném rejstříku **zivyclovek.com/evidence**.

Škola ORLICA se opírá o „SPŽČSČM“ a jeho Závaznou a nevypověditelnou smlouvu s korporacemi Česká a Slovenská republika ze dne 22. září 2022, která je k nahlédnutí ve veřejném sektoru na webu **zivyclovek.com**, dále o Rezoluci OSN A/RES/53/144 ze dne 9. prosince 1998, coby jednotlivci a společenství chránící přirozená práva a základní svobody všech obyvatel planety Země - člověků i občanů, a v neposlední řadě k Deklaraci Světa Míru, ke které se coby "orlica" připojili dne 1. května 2023, a hájí přirozená práva všech bytostí ze-mě Gaii, i všech jejich Přátel, a celého stvoření, včetně jeho základních zákonů – zákonu stejnorodosti, zákonu tíhy a zákonu příčiny a následku, i vědomí, že život je změna a bez pohybu je zánik, a toho, že všichni jsme Jedno, všichni jsme ten Jediný.

Tato škola má obdobná práva jako školy zapsané v dosavadním Rejstříku škol a školských zařízení s tím, že se na ni nevztahují žádné zákonem dané povinnosti či požadavky. Je vytvořeným mostem mezi 2 realitami, které tady současně běží - dosavadním světem systému a novým světem, založeným na čistotě, pravdě a lásce, jehož podstatou je respekt, návrat k Přírodě, RODině, spolupráce, rozvoj a tvoření.

Dle čl. 13, odst. 2) Závazné a nevypověditelné smlouvy má stejné postavení jako státní školy a školská zařízení, a je nedílnou a rovnocennou součástí výchovně-vzdělávací soustavy České a Slovenské republiky.

Doklady o absolvování a ukončení studia na této škole jsou dle článku 13, odst. 4) Českou a Slovenskou republikou plně uznávány a považují se za rovnocenné v rozsahu platnosti dokladů o absolvování a ukončení studia stejného nebo rovnocenného oboru, druhu a stupně na státních školách a ve školských zařízeních za podmínek stanovených právním řádem České a Slovenské republiky.

Společenství ORLICA - škola ozdobou života, šk. slouží pro všechny vědomé bytosti, ať už pro prohlášené člověky ze Slovenska, Čech a Moravy, tak i pro ostatní vědomé bytosti působící na území Československa, či celé planety Země, pro "státy" Česká a Slovenská republika, doposud vedené jako fyzické a právnické osoby, kterým dá vznik školy a její cíle smysl, a budou se chtít stát součástí její cesty. Je také partnerem klubu Hnutí Jarilo.

Veškeré zápisy nových "žáků" a přestupy z jiných škol, zapsaných ve Školském rejstříku korporací Česká a Slovenská republika, týkajících se vědomých „osob“, které spolupracují se "SPŽČSČM" na základě Dohody o spolupráci nebo jsou členem již existujícího právního subjektu spolupracujícího na základě Dohody se "SPŽČSČM", dle čl. 3, odst. 4) Závazné a nevypověditelné smlouvy, které se pro školu ORLICA svobodně rozhodnou, jsou pro účely "obou států" právně platné a závazné. Respektovány a plně uznány jsou i veškeré doklady o ukončení studia, či jednotlivých ročníků, absolvovaného na škole ORLICA, jak za člověky, tak i za ostatní vědomé bytosti, pro Českou a Slovenskou republiku doposud vedené jako „osoby“.

Účast na této škole je zcela svobodná a dobrovolná. Jejím cílem je kvalita, respekt a důstojnost - vzbudit zájem o vzdělání, poznání, rozvoj sebe sama, naší přirozenosti, talentů, soulad s Přírodou a návrat k našim původním kořenům, RODině, ne kvantita, hodnocení a měření, jak bývá v klasickém školství běžné.

Dalším „společenstvím“, jež má navázanou spolupráci se „SPŽČSČM“ je Relax klub Jarilo, o. k.

Relax klub Jarilo, o. k. je jeden z pilotních projektů, které spadají pod křídla Hnutí Jarilo, a jehož název je „občanský klub“. Mezi další projekty Hnutí Jarilo patří např. projekt klubového tržiště, klubové zahrady, jednorázové klubové akce, občanského družstva, čtyřlístek, škola, jarilod', objevitel aj.

Hnutí Jarilo šíří osvětu, a představuje způsob svobodného bytí ve zdejší realitě, jako „občan“, i člověk. Je správcem informačního rozhraní pro členy klubů Jarilo jariloSIS.cz, představitelem klubového režimu, a hodnoty, které ctí a měly by být obrazem zdravé lidské společnosti?

Zdraví, Svoboda, radost, hojnost, harmonie, tvoření, spolupráce, sdílení, a s odpovědností vůči celku konat, co je dobré pro všechny ... Evoluce jednoho srdce.

„Klubový režim je svobodný společenský mechanismus, kterým Hnutí Jarilo ve svých projektech **vymezuje prostor, pravidla a řád**. Základním projektem Hnutí Jarilo je Občanský klub. **Občanský klub** je svobodné společenství jednotlivců, které funguje výhradně na principech **sousedské výpomoci a soukromých formách spolupráce**. Řídí se vlastními klubovými pravidly, má vlastní autonomii a nepodléhá žádné nadřazené instituci ani skupině občanů. **Hájí zájmy klubových členů**.

Občanský klub slouží jako hospodářsko-společenský model pro vytvoření soběstačných Obecních společenstev – komunit, coby nejmenších samosprávných jednotek s vlastní autonomií a rozhodováním.

Cílem Občanského klubu je: Sdílením a spoluprací na občanské úrovni zabezpečit a rozvíjet důstojné podmínky pro pokrytí základních životních potřeb klubových členů a jejich rodin.

Klubem se rozumí **prostory a území** ve správě Občanského klubu, Partnerů klubu Jarilo, spolupracovníků nebo členů klubu, a dále prostory a území vymezené klubovou akcí. Spravované prostory a území jsou opatřeny vhodnými nápisy a klubovou symbolikou. Podmínkou účasti v klubu je souhlas s hodnotami Hnutí Jarilo.

Každý klubový člen je zodpovědný za svou vlastní činnost ve vztahu k jiným klubovým členům. V rámci svobodné činnosti klubového společenstva nebo komunity nejsou přípustné žádné soudní spory podléhající zákonným úpravám národních států nebo nadnárodních korporací. Případné spory si řeší klubové společenstvo samo prostřednictvím svých vlastních mechanismů s nejvyššími morálními principy, které respektují svobodu, práva a povinnosti jednotlivce.

Na základě podaného návrhu, Společenství Prohlášených Živých Člověků ze Slovenska, Čech a Moravy, ev.č. 999000, dne 24.6.2022, pod evidenčním číslem PNUS 2022/01, uznalo „**Občanský klub**“, **jako hospodářsko-společenskou formu pro vytváření soběstačných Obecních společenstev v rámci svého mezinárodního působení** včetně uznání pojmu „klubový režim“, který je uplatňován v projektech Hnutí Jarilo.

Myšlenka Jarila:

Přijmout dobrou myšlenku, připojit se k ní, Rozšířit její působení v sobě a následně rozvést touhu svou do kraje svého, Naplnit prázdná údolí Radostí a Smyslem, Vytvořit tak hnutí mysli v Životě svém a tím ve společnosti celé.

(Zdroj: Hnutí Jarilo, jarilo.cz)

Jednou z dalších zajímavostí, které jsou součástí Hospodářských, sociálních a kulturních práv, jež jsou obsaženy v Hlavě IV. Listiny základních práv a svobod, v článku 32), je i téma „**Rodičovství a rodina**“, blíže rozvinuté v rámci samotného Rodinného práva, které je právním odvětvím tradičně řazeným mezi soukromé právo, pro účely území Česká republika, zák. č. 89/2012 Sb., nového občanského zákoníku.

I přes bytostně soukromou povahu rodinného práva se tomuto odvětví nevyhnula stále silnější intervence veřejné moci motivovaná potřebou ochrany dítěte, platná, dle samotné LZPS, čl. 32, pouze pro „osoby“ (občany ČR), ne člověka, jenž je mravní bytostí, na kterou jsou vztahována základní práva a svobody, a přirozená práva.

Základními principy rodinného práva jsou: princip blaha dítěte, princip **rovnosti subjektů** rodinného práva a princip vzájemné pomoci. Vztahy mezi rodiči a dětmi upravuje dále rodičovská odpovědnost, jež je souhrnem práv a povinností při péči o dítě. Zahrnuje péči o zdraví dítěte, tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj, zastupování dítěte a správu jeho majetku. Náleží oběma rodičům bez výjimky, nekončí rozvodem. V ojedinělých případech může být rozhodnutím soudu rodičovská odpovědnost pozastavena, omezena či úplně odebrána.

Práva a povinnosti dětí vychází ze zákona a mezinárodních smluv. Dítě má právo na život a jméno, nebýt odděleno od rodičů, právo na vlastní názor a svobodu projevu. Má právo být živeno (dokud se není schopno samo uživit), na soukromí a také na ochranu cti a pověsti. Naopak má povinnost ctít a respektovat rodiče, pomáhat dle svých schopností, přispívat na úhrady rodiny (pokud je výdělečně činný) a přispívat rodičům na jejich životní úroveň ve stáří.

Ačkoliv se to vše týká neustále jen „osob“, můžeme zde zmínit i situaci „člověků“, a již dříve uvedenou Závaznou a nevypověditelnou smlouvu uzavřenou mezi Společenstvím Prohlášených Živých Člověků ze Slovenska, Čech a Moravy a Českou a Slovenskou republikou, která upravuje mj. i vzájemné vztahy rodičů a dětí člověků – Suverénů:

Článek 1, (1) „SPŽČSČM“ a Česká republika se vzájemně považují za nezávislé a autonomní subjekty mezinárodního práva a budou tyto principy uplatňovat ve svých vzájemných vztazích.

Článek 2, (1) ČR uznává Rezoluci 1, Status Svobodného Suverénního Živého Člověka a Prohlášení z Cestui que vie trust na území České republiky (dále jen „právní subjekt Sui Generis Suverén“) a umožňuje tomuto právnímu subjektu a jejím členům: a) svobodné a nezávislé působení, které zahrnuje zejména veřejné vyznávání, prezentaci, vzdělávání a uskutečňování v rámci působení mezinárodního právního subjektu Sui Generis Suverén,

Článek 8, (1) Česká republika v zastoupení Vlády ČR se zavazuje, že jednotlivec - Suverén jako člen „SPŽČSČM“ bude v registrech ČR označen jako SGS - Sui Generis Suverén a tím zaručí:

a) že jurisdikce České republiky i jurisdikce jiných států se na něj nevztahuje, b) uzná doklady totožnosti a diplomatické pasy vydané „SPŽČSČM“, c) rovněž se zavazuje, že zajistí informovanost o této skutečnosti u všech nadřízených a podřízených struktur v rámci korporace Česká republika, d) ČR se zavazuje, že označený majetek Suveréna bude akceptovat jako nedotknutelný a jednotlivec - Suverén užívá imunitu ambasadora, jak to stanoví Vídeňská úmluva o diplomatických stycích ze dne 10.06.1964.

Článek 10, (1) Manželství uzavřené podle původních tradic Našich Předků rovněž splňuje podmínky uzavření manželství stanovené právním řádem České republiky a má na území České republiky stejné právní postavení a účinky jako manželství uzavřené občanskou formou. Evidenci manželství uzavřených podle původní tradice Našich Předků a jejich zápis „SPŽČSČM“ provádět nebude. Akt uzavření manželství je výlučně soukromá záležitost Suveréna., (2) Rozhodnutí „SPŽČSČM“ o nulitě manželství nebo o rozvázání manželství vykonávat nebude. Akt o rozvázání nebo nulitě manželství je výlučně soukromou záležitostí Suveréna.

Článek 11, (1) Smluvní strany budou akceptovat rozhodnutí Suveréna a zajišťovat ochranu a podporu manželství, jakož i rodiny, která z manželství vyplývá.

Článek 12, (1) Péče o děti a jejich výchova a vzdělávání je výlučně v kompetenci Suveréna. Pokud toto právo nemohou ze závažných důvodů uplatňovat rodiče, přechází na základě postupů Kopného práva na jiného kompetentního Suveréna nebo na společenství, které uzavřelo Dohodu se „SPŽČSČM“. Česká republika v zastoupení Vlády ČR se zavazuje, že do kompetencí Suveréna, nebo rozhodnutí „SPŽČSČM“ podle Kopného práva nebude zasahovat.

Článek 13, (1) „SPŽČSČM“ má právo zřizovat, spravovat a užívat k výchově a vzdělávání školy a školská zařízení v souladu s podmínkami stanovenými ve stanovách „SPŽČSČM“, (2) Školy a školská zařízení uvedená v odst. 1 mají stejné postavení jako státní školy a školská zařízení a jsou nedílnou a rovnocennou součástí výchovně

vzdělávací soustavy České republiky., (3) Rodiče Suveréni uvedení v čl. 12 mají právo na svobodný výběr školy a školního zařízení., (5) „SPŽČSČM“ bude uplatňovat ve vzdělávacím a výchovném procesu zásady akceptace jiných náboženství a jiného vyznání.

Za zmínku stojí i sekce „Soukromého práva“ v zákoně č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a jeho § 3, odst. 1):

„Soukromé právo chrání důstojnost a svobodu člověka i jeho přirozené právo brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny nebo lidí jemu blízkých takovým způsobem, jenž nepůsobí bezdůvodně újmu druhým.“

Ačkoliv je v tomto případě myšlen člověkem „občan“, i když se používá pojmu „člověk“,

viz § 1, odst. 1) téhož zákona: „Ustanovení právního řádu upravující **vzájemná práva a povinnosti osob** vytvářejí ve svém souhrnu soukromé právo. Uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného.“, a § 2, odst. 1) „Každé ustanovení soukromého práva lze vykládat jenom ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem vůbec, se zásadami, na nichž spočívá tento zákon, jakož i s trvalým zřetelem k hodnotám, které se tím chrání. Rozejde-li se výklad jednotlivého ustanovení pouze podle jeho slov s tímto příkazem, musí mu ustoupit.“,

i prohlášený „člověk“, a jeho dřívější fyzická a právnická osoba, kterou kdysi zastupoval, a nemá se po jeho prohlášení již jak sama bránit, neboť vůle k jednání je nyní v moci člověka, ne „osoby“, se chrání před neoprávněným zasahováním do jeho soukromého i rodinného života ze strany státu a jeho podřízených orgánů, které ho ztotožňují s někým, kým již není. Chrání jeho důstojnost a svobodu, i jeho přirozené právo brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny.

§ 3, odst. 2) „Soukromé právo spočívá zejména na zásadách, že

- a) **každý má právo na ochranu svého života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí,**
- b) **rodina, rodičovství a manželství požívají zvláštní zákonné ochrany,**
- c) nikdo nesmí pro nedostatek věku, rozumu nebo pro závislost svého postavení utrpět nedůvodnou újmu, nikdo však také nesmí bezdůvodně těžit z vlastní neschopnosti k újmě druhým,
- d) **daný slib zavazuje a smlouvy mají být splněny,**
- e) vlastnické právo je chráněno zákonem a jen zákon může stanovit, jak vlastnické právo vzniká a zaniká,
- f) **nikomu nelze odeprít, co mu po právu náleží“**,

a dle § 3, odst. 3) „Soukromé právo vyvěrá také z dalších obecně uznaných zásad spravedlnosti a práva“, a § 6, odst. 1) „Každý má povinnost jednat v právním styku poctivě“, a odst. 2) „Nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu.“

Opětovně – ačkoliv se to týká „občanů“, § 3, platí i pro „člověka“, a jeho dřívější fyzickou a právnickou osobu, kterou kdysi zastupoval, a nemá se po jeho prohlášení již jak sama bránit, neboť vůle k jednání je nyní v moci člověka, ne „osoby“. Naproti tomu § 6, odst. 1) a 2) platí i pro každého občana v zaměstnaneckém nebo služebním poměru, zastupující „stát“ a jemu podřízené orgány, instituce a korporace, kteří častokrát nejednají v právním styku poctivě, nerespektují právoplatnou změnu stavu svého bytí, změnu „formy“, z role občana (fyzické a právnické osoby), na člověka, a snaží se neustále ztotožňovat člověka s někým, kým již není – „osobou“.

I když tito zaměstnanci „státu“, korporace ČR, od momentu prohlášení člověka „člověkem“, jednali vždy a všude pouze jen s „člověkem“, i v záležitostech týkajících se jeho dřívější role fyzické a právnické osoby,

o čemž byli na počátku všech rozhovorů, jednání i komunikace, ať už osobní či psané, pokaždé informováni, mnohdy i před svědky, kteří konkrétnímu člověkovi potvrdili, kým skutečně je,

a člověk obeznámil o této skutečnosti i příslušné zástupce „státu“, Ústavní soud, jiné soudy, nebo jiné orgány veřejné moci, které měly dostat své povinnosti vyplývající z § 80, zákona č. 304/2013 Sb., kterou svým „nejednáním“ vědomě porušili,

jsou případy, kdy se nezdráhají vystavovat falešné záznamy a „důkazy“, že jednali s dotyčným „občanem“, jeho dřívější fyzickou a právnickou osobou, která ovšem neprojevila svou vůli, neboť neměla jak, tělo obývá člověk,

nezdráhají se použít metody jako nátlak, manipulace a snaha o vyvolání strachu, aby dosáhli „svého“, ukončili „případ“ - pouze a jenom v mezích svých obvyklých zákonů, kterými se řídí, už ne Občanským zákoníkem, Ústavou ČR, LZPS, či ctěním mezinárodního práva,

a ani jim není cizí pokus o ovlivňování názoru druhých, ať už „přímo“, tj. osobně při komunikaci s druhými, např. s rodinnými příslušníky, známými a ostatními, s užitím konkrétního jména člověka, či jeho dřívější „osoby“, nebo názvu společenství, ve kterém jsou člověkové členové, anebo „nepřímo“, např. skrze média, formou „na míru psaných“ článků, jako např. jednoho ze dne 19. 6. 2023, na novinky.cz, ve kterém došlo ke zneuctění dobrých jmen společenství, kterých jsou člověkové součástí, a jejichž činy by měly patřit mezi **zákonem chráněný zájem**.

I když byla tato společenství zřízena právoplatně na mezinárodní úrovni, a České republice vyplývají vůči nim závazky, které by měla Česká republika dle Ústavy ČR, a jejího čl. 1, odst. 2), dodržet, viz „Závazná a nevypověditelná smlouva uzavřená mezi „SPŽČSČM“ a Českou republikou, uzavřená na základě konkludentního souhlasu a následné kodifikace práva, viz: zivyclovek.com/verejna-oznameni,

a jsou v Právu,

cílem těchto pochybných pokusů o ovlivnění názorů společnosti je povětšinou znevážení Pravdy, cti, a spravedlnosti, viz příklad výše uvedeného článku na webu novinky.cz, s názvem: „Matka propadla sektě neuznávající ČR, odmítá posílat děti do školy“, jehož uvedeným autorem byl pan Petr Kozelka.

V článku je možné najít v celku podrobný příběh, k jehož obsahu se vyjadřovat nemůžeme, neboť nám nejsou osoby a souvislosti známy, obdobně jako patříčné důkazy vztahující se k popisovanému údajnému případu, ale je z něj patrné, že se tady podává pohled pouze z jedné strany, k tomu zřejmě i vytržený z kontextu, s podáním neúplných informací, jak už tomu v médiích, i v našem „státě“, častokrát bývá a kdo ví, možná, že je to i jeden z jejich hlavních účelů? „Ne-přímé“ ovlivňování společnosti způsobem vyhovujícím „veřejné moci“.

Ať už je příběh pravdivý, nebo ne, je to „hezký“ příklad stále silnější intervence veřejné moci motivované potřebou údajné „ochrany dítěte“, i přes bytostně soukromou povahu rodinného práva, a to těmi, kteří „dítě“ zřejmě neznají, nemohou tudíž vědět, co je v jeho nejlepším zájmu, a netuší, co skutečně, jako bytost potřebuje, a jaké poslání ho v tomto životě čeká.

Při zachování rovnosti všech, by měla veškerá rozhodnutí vždy zůstat v kompetencích samotných jedinců, kterých se to týká, při zachování jejich svobodné volby. Jedině oni vědí, co je pro ně to Pravé, rodiče zde mohou být v roli pouhých rádčů – průvodců, obdobně zástupci „veřejné moci“, budou-li o to ze strany „Rodiny“ požádání.

Rodina by měla být brána jako základní stavební kámen naší společnosti, a má mít právo – žít dle svého a brát se o vlastní štěstí.

Co se týče společenství, které jsou v příběhu zmíněny, kde se jejich členové dali na cestu Světla a Lásky, a svým vlastním příkladem se rozhodli šířit ty pravé Ctnosti, s cílem budování světa Míru, jež ctí hodnoty jako svoboda, spolupráce a společné tvoření, pro celou naši společnost a její obyvatele, a rozhodli se ochraňovat myšlenku, že **všichni lidé jsou si rovni díky božskému původu stvoření, a že lidská práva jsou vlastní každému tvorů, a proto nezczitelná**, která by měla být vždy a všude chráněna – pamatuje na to i Rezoluce OSN A/RES/53/144 ze dne 9. prosince 1998, ze které m. j. vyplývá, že všichni jednotlivci a společenství chránící přirozená práva a základní svobody všech obyvatel planety Země patří mezi „chráněné osoby“, tudíž i tato společenství a jeho členové,

se „veřejná moc“, skrze své „vojáky“, poslušné občany, kteří „úspěšně“ prošli systémem „Vzdělávání a výchovy“, dle Školského zákona č. 561/2004 Sb., nezdráhá označit „SPŽČSČM“ jako sektářskou skupinu, neuznávající Českou republiku a ani její zákony, a školu Orlica – škola ozdobou života jako samozvanou školu, která je plná nejružnějších odkazů na sektářské učení. V článku je rovněž zmíněno, že jako vlastní založila školu Orlica – škola ozdobou života pro výchovu dětí údajně matka z příběhu. Tato informace je zcela klamná, neboť skutečně Společenství ORLICA – škola ozdobou života, šk., bylo založeno 3 zřizovateli, a to Prohlášenými Svobodnými Suverénními Živými Člověky, ne matkou, a škola jako taková, nemá s údajnou „výchovou“ dětí nic společného.

Jsou to Společenství Světa Míru, které neuznávají Českou republiku a ani její zákony, anebo samotná Česká republika, která nectí samotnou Ústavu ČR, Listinu základních práv a svobod, a další zákony, včetně neporušitelnosti přirozených práv člověka, a nedostává svým závazkům při plnění z mezinárodních smluv?

Pokud ani samotná Česká republika nemusí dostávat právům a povinnostem vyplývajících ze samotné Ústavy ČR, a na ni navázanou LZPS, objevuje se tady jedna otázka:

Je Ústava ČR, ze dne 16. prosince 1992, platná ?

A co nám sekce Soukromého práva říká dále? Dle § 10 zák. č. 89/2012 Sb. a jeho odst. 1) platí: „Nelze-li právní případ rozhodnout na základě výslovného ustanovení, posoudí se podle ustanovení, které se týká právního případu co do obsahu a účelu posuzovanému právnímu případu nejbližšího.“

V případě „člověka“ se lze řídit Námořním právem, na základě kterého byl člověk ztracen na moři a opět nalezen živý na souši – Zemi, viz Prohlášení za živého člověka podle Cestui Qui Vie trust aj., kanonické právo - kanon 2056 a 2057, mezinárodní právo a závazky z něj vyplývající, viz Závazná a nevypověditelná smlouva mezi „SPŽČSČM“ a Českou republikou a Slovenskou republikou, a samotná Ústava ČR, včetně Listiny základních práv a svobod, a její základní práva a svobody platné pro člověka, i občana.

A § 12 téhož zákona?

"Každý, kdo se cítí ve svém právu zkrácen, může se domáhat ochrany u orgánů vykonávajících veřejnou moc. Není-li v zákoně stanoveno něco jiného, je tímto orgánem veřejné moci soud."

Otázka – mohou orgány veřejné moci, a soudy, skutečně ochránit toho, kdo se cítí ve svém právu zkrácen? I člověka, a jeho dřívější fyzickou a právnickou osobu, kterou kdysi zastupoval, a nemá se po jeho prohlášení již jak sama bránit, neboť vůle k jednání je nyní v moci člověka?

V případě člověka - Suveréna - je on sám sobě "králem", "státem". Má plné a právoplatné rozhodovací právo.

§ 14 Svěpomoc, odst. 1) „Každý si může přiměřeným způsobem pomoci k svému právu sám, je-li jeho právo ohroženo a je-li zřejmé, že by zásah veřejné moci přišel pozdě.“, a odst. 2) „Hrozí-li neoprávněný zásah do práva bezprostředně, může jej každý, kdo je takto ohrožen, odvrátit úsilím a prostředky, které osobě v jeho postavení musí jevit vzhledem k okolnostem jako přiměřené.“

Komunikace „člověka“ se zástupci „státu“, jeho podřízenými orgány, institucemi, korporacemi, jeho zaměstnanci, s cílem uvědomění o stavu svého bytí, „změně formy“, a šíření osvěty mezi lidem.

Zdokonalování se v ctnostech jako je trvěvivost a trvénlivost, s cílem budování Světa Míru, skrze držení se své cesty a pokračování ve svém poslání, ačkoliv jsou druhými častokrát nepochopeni.

§ 77 Jméno člověka („občana“) a jeho ochrana, odst. 1) „Jméno člověka je jeho osobní jméno a příjmení, popřípadě jeho další jména a rodné příjmení, která mu podle zákona náleží. Každý člověk má právo užívat své jméno v právním styku, stejně jako právo na ochranu svého jména a na úctu k němu.“

Ačkoliv byly soudy a jiné orgány veřejné moci v případě člověka, a jeho dřívější osoby, obeznámeny s novou skutečností, tj. se změnou jeho postavení, a z toho plynoucí změnou užití svého jména,

př. namísto JAN NOVÁK (u dřívější „osoby“) se u člověka, který jako jediný vykonává vůli za bytost s dřívějším jménem JAN NOVÁK, nově užívá jméno „jan novák“ nebo jan z Rodu nováků, psáno vše malými písmeny, aby byl zřejmý rozdíl ve změně formy osoby,

soudy a jiné orgány veřejné moci tuto změnu povětšinou nerespektují a nadále člověka ztotožňují se jménem dřívější „osoby“, která již nemá vůli, a nebrání se ani zahajovat různá šetření či stíhání, za nedokonané činy ze strany „osoby“, čímž dochází k jasnému a pravidelnému porušování § 551, zák. č. 89/2012 Sb., který nám sděluje, že „**o právní jednání nejde, chybí-li vůle jednajících osoby**“, a z § 554 se naopak dozvídáme, že „**k zdánlivému právnímu jednání se nepřihlíží**“.

Dle § 78, odst. 1): „člověk, který byl dotčen zpochybněním svého práva ke jménu nebo který utrpěl újmu pro neoprávněný zásah do tohoto práva, zejména neoprávněným užitím jména, se může domáhat, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek“.

I když se „člověk“, chrání své jméno, i za dřívější „osobu“, v mnohých případech domáhal, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek, nebyl povětšinou vyslyšen. Prozatím.

Dle našich zákonů, konkrétně zák. č. 89/2012 Sb. je „chráněná“ i osobnost člověka/„občana“, jak se o tom zmiňuje § 81 a jeho odst. 1) „**Chráněna je osobnost člověka včetně jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.**“, odst. 2) „Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.“, a § 82 a jeho odst. 1) „Člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.“, a odst. 2) „Po smrti člověka se může ochrana jeho osobnosti domáhat kterákoli z osob jemu blízkých.“

Kdy začne být osobnost „člověka“ i „člověka/občana“ skutečně chráněna?

Dle § 545 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, „právní jednání vyvolává právní následky, které jsou v něm vyjádřeny, jakož i právní následky plynoucí ze zákona, dobrých mravů, zvyklostí a zavedené praxe stran“,

a dle § 546 téhož zákona „právně lze jednat konáním nebo opomenutím, může se tak stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost o tom, co jednatel osoba chtěla projevit.“

V případě člověka a jeho fyzické a právnické osoby, kterou dříve, před dnem svého prohlášení se za „člověka“, zastupoval, dle svého Prohlášení za živého člověka podle Cestui Qui Vie trust aj., dochází ze strany „státu“, a jeho podřízených orgánů a institucí, k častým nesrovnalostem, s kým je vlastně jednáno. Pokud živá bytost prohlásí, že **je člověkem**, a je v Pravdě, je to potřeba brát ze strany zaměstnanců korporace ČR na vědomí, respektovat jeho vyjádření a jednat s ním jako s člověkem, na kterého se vztahují přirozená práva.

Pamatuje na to i Zdánlivé právní jednání, NOZ, a jeho § 551: „**O právní jednání nejde, chybí-li vůle jednatel osoby.**“ a § 554 téhož zákona: „**K zdánlivému právnímu jednání se nepřihlíží.**“

Neplatnost právních jednání

Ačkoliv se celý zákon č. 89/2012 Sb. vztahuje pouze na občany, fyzické a právnické osoby, je zde zajímavý § 575, jehož znění je: „**Má-li neplatné právní jednání náležitosti jiného právního jednání, které je platné, platí toto jiné právní jednání, pokud je z okolností zřejmé, že vyjadřuje vůli jednatel osoby.**“

Příklad z praxe:

Při setkání, či komunikaci, s člověkem, který druhé straně potvrdil, že je člověkem, můžeme v případě domněnky ze strany druhé, ať už „systému“ nebo jeho podřízených zaměstnanců, že jedná s jeho dřívější „osobou“, fyzickou a právnickou, za neplatné právní jednání považovat jednání této dřívější „osoby“, neboť již nevykonává žádnou vůli. Tělo obývá člověk a on jako jediný vykonává vůli jednat.

Z výše uvedeného vyplývá: „Má-li **neplatné právní jednání** – domněnka o jednání s dřívější „osobou“ – náležitosti **jiného právního jednání** – skutečné jednání člověka, **které je platné** – ANO, projev vůle člověka, včetně jeho potvrzení, že je člověkem, **platí toto jiné právní jednání** – jednání člověka, pokud je z okolností zřejmé, že vyjadřuje vůli jednatel „osoby“ – vůle člověka.

§ 580, odst. 1) téhož zákona: „**Neplatné je právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje.**“, a odst. 2) „**Neplatné je právní jednání, pokud má být podle něho plněno něco nemožného.**“

Člověk je člověkem, mravní a duchovní bytostí. Nikdo, ani „stát“ a jeho podřízení zaměstnanci po něm nemohou vyžadovat, aby jednal, či vystupoval, za někoho, kým již není – „osobou“. Muselo by být plněno něco nemožného, a ve své podstatě by to i odporovalo zákonu, neboť by došlo k porušení přirozených práv a svobod člověka, a vědomé lži, která se přičí dobrým mravům.

S odkazem na § 588 NOZ,

dojde u „člověků“, respektive u jejich dřívějších „osob“, **fyzických a právnických,** které do dne svého prohlášení za člověka zastupovali, a díky nesplnění zákonné povinnosti soudů nebo jiných orgánů veřejné moci, dle § 80, zákona č. 304/2013 Sb., jsou stále coby „osoby“ vedeny ve veřejných rejstřících, i když je skutečný stav jiný,

k nápravě ze strany soudu, a k dostání svých zákonných povinností, viz:

„Soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, **které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek.**

To platí i v případě, že právní jednání zavazuje k plnění od počátku nemožnému.“ ?

Co nám k tomu všemu říká samotné Trestní právo, které by mělo být rozhodující při „ochraně“ nás všech?

Věnuje se mu zákon č. 40/2009 Sb., Trestní zákoník, a zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

Co se týče trestního práva – **osoby pachatele a zavinění** – zde přestupkový zákon rozlišuje **odpovědnost fyzické osoby, právnické osoby a podnikající fyzické osoby**.

Všimněme si, ne člověka. Člověk není subjektem (tj. osobou pachatele – FO a PO), na který se vztahují práva a povinnosti, platné zákony, trestní zákon aj. V roli pachatele tedy může být jak jedinec, „občan“, tak i např. „stát“.

Jelikož je odpovědnost fyzické a právnické osoby odpovědností individuální (odpovídá pouze za vlastní protiprávní jednání a nelze jí přičítat následky protiprávního jednání, kterého se sama nedopustila), **nemůže být odpovědný jakýkoliv „nástupce“** fyzické a právnické osoby, a proto její smrtí, zánikem, nebo „změnou formy“, např. při přeměně statusu z „osoby“ na „člověka“, **odpovědnost bez dalšího zaniká**.

Zánik odpovědnosti za přestupek nastává i v případě, kdy **po spáchání přestupku** mohou po čase nastat určité zákonem předvídané okolnosti, pro které odpovědnost za daný přestupek zanikne.

Pokud tyto okolnosti nastanou, nelze řízení o daném přestupku zahájit (tj. věc bude odložena – např. svěření do péče), a **bylo-li řízení již zahájeno**, bude nutné jej zastavit.

K důvodům zániku odpovědnosti za přestupek jsou správní orgány povinny přihlížet z úřední povinnosti.

Příčinný vztah mezi jednáním a následkem

Tento vztah znamená, že určitá osoba může být trestná jen tehdy, jestliže svým jednáním následek skutečně způsobila. Příčinou je každý jev, bez něhož by jiný jev nenastal.

Fakultativními znaky objektivní stránky trestného činu jsou: doba činu, místo činu, způsob provedení činu...

Některé trestné činy mají mimo svůj objekt ještě **hmotný předmět útoku** (jako fakultativní znak skutkové podstaty trestného činu), jsou to buď **lidé**, nebo **věci**, na které pachatel bezprostředně útočí a tím zasahuje objekt trestného činu.

Násilné jednání proti člověku může směřovat proti životu, proti zdraví a proti svobodnému rozhodování člověka. Předmět útoku je člověk, ale objekt je různý.

Změna na hmotném předmětu útoku se nazývá účinek trestného činu. Rozdíl mezi následkem a účinkem je v tom, že následek se vztahuje k objektu trestného činu, a účinek k hmotnému předmětu útoku. Účinek je jedním z fakultativních znaků skutkové podstaty trestného činu. Tam, kde je hmotný předmět útoku obligatorním znakem, pak je následkem míněn i účinek.

Individuálním objektem trestného činu se označuje jednotlivý zájem, k jehož ochraně je ustanovení trestního zákona určeno. Určení individuálního objektu je podmínkou pro správnou kvalifikaci trestního činu a je nezbytným znakem každé skutkové podstaty trestního činu. Chápeme individuální objekt primární, neboli hlavní, který je prvkem skutkové podstaty a je vždy obligatorní, a dále sekundární, vedlejší, který není znakem skutkové podstaty trestního činu a nemá význam pro kvalifikaci skutku.

Konkrétní objekt je objektem konkrétního trestního činu, jednotlivý vztah, zájem či hodnota **přímo zasažená konkrétním jednáním konkrétního pachatele**.

Co člověk, jakožto duchovní a mravní bytost, **jenž se řídí přirozeným právem**, odvozovaným z mravního zákona, z přírodních zákonů, které je vytěsňným, ideálním a nejdokonalejším právem, **jako zájem chráněný zákonem?**

Objektivní stránka trestného činu je vnější stránka trestného činu, která se projevuje navenek, vnímáme ji svými smysly a charakterizuje způsob spáchání trestného činu a jeho následky.

Obligatorní znaky objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu jsou znakem každé skutkové podstaty. Pokud některý z těchto znaků chybí, pak se nejedná o trestný čin.

Dělení objektivního práva

Právo pozitivní a přirozené

Pozitivní právo stanovuje především zákonodárce, rozlišuje se právo jako takové a morálka jako mimoprávní normativní systém. Naproti tomu **u přirozeného práva jsou hlavními původci práva Bůh nebo příroda, „stát“,** a jemu podřízené organizace, instituce a korporace, je jen můžou uznávat.

Základní lidská práva jsou subjektivní veřejná práva, která „jsou“ v Česku **zaručena** především ústavní *Listinou základních práv a svobod*. **Základní lidská práva jsou přisuzována každé lidské bytosti**, filozoficky a historicky **vycházejí z konceptu přirozeného práva**. (Zdroj: Wikipedia/Lidská práva)

Právo soukromé a veřejné

Toto oddělení objektivního práva pochází už z práva římského, kde se odlišovalo především to, jaký zájem chrání. Pokud šlo o zájem státu, bylo to právo veřejné, jestliže jednotlivce, pak právo soukromé. Existuje ale více teorií, jak tímto způsobem právo dělit, např. podle vztahu jeho adresátů, pokud jsou si rovni a vzájemná práva a povinnosti si stanoví dohodou, jde o soukromé právo, naopak pokud je jeden z nich v nadřazeném postavení a práva a povinnosti může stanovit ostatním i proti jejich vůli, jde o právo veřejné.

Další dělení

Objektivní právo lze dále dělit podle různých kritérií. Například podle jeho územní platnosti na vnitrostátní právo a **mezinárodní právo**, podle metody a oblasti právní úpravy na hmotné právo a procesní právo, nebo podle toho, zda je stanoveno někým, zejména státem, zvnějšku (právo heteronomní), či si ho účastníci právního vztahu stanoví sami (**právo autonomní**).

Člověk, jako duchovní a mravní bytost, jenž se řídí přirozeným právem, **uvědomujíc si, že si jsme všichni rovni**, a proto pro fungování ve zdejší společnosti, a navázání spolupráce s druhými, **si upravuje vzájemná práva a povinnosti formou** dohody, čímž se se svým „partnerem“, druhou smluvní stranou, pohybují v režimu soukromého práva, kde si případné spory řeší účastníci dohody sami, prostřednictvím svých vlastních mechanismů, **s nejvyššími morálními principy, které respektují svobodu, práva a povinnosti jednotlivce**.

A jak dál?

Myšlenkou dřívější „osoby“, dnes, pro „systém“, **člověkem**, a ve svém životě a soukromí jen obyčejnou bytostí, která si uvědomuje, že si jsme všichni rovni, je:

**„Posláním bytostí, které se stali rodiči, či se účastní vývoje dětí, je
nebýt k nim v roli vychovatele, který nařizuje, přikazuje a říká, co a jak mají dělat, ale
být k nim v postavení Přitele - průvodce, který je vnímá za samostatné bytosti,
a jakožto jejich mentor jim pouze ukazuje možný směr
a spolupodílí se při jejich rozvoji,
v tělesném coby v péči o ně,
v duševním - rozvoj jejich osobnosti, vědomostí i talentů,
a samotného Ducha,
coby nejvyšší a nejdůležitější princip rozvoje každého z nás.“**

A co dělat v případě, kdy jak Rodič/Průvodce – „občan“ či „člověk“ zjistím, že mám v dítěti malého Velkého „Člověka“?

Dejme mu Příležitost se svobodně rozhodnout.

Ve společenství ORLICA – škola ozdobou života, šk. věří, že každá živá bytost, doposud starší 7 let, u nově narozených bez věkové hranice, která dosáhne určitého stupně vědomí a dokáže zvážit, po důkladném objasnění, a poskytnutí pravdivých informací, veškerá pro a proti, má právo na svobodnou volbu a možnost vlastního rozhodnutí, ve kterém světě chce nadále pokračovat a v jaké roli, zda-li jako člověk či občan. Rozhodnutí má právo ze své pozice také kdykoliv změnit, ze své vlastní svobodné vůle.

Dejme těmto malým Velkým „člověčkům“ šanci na Život.

Jsou to ONI, kteří se vedou ve své podstatě přirozenými zákony, dokud jim nezačneme do jejich bytí přespříliš zasahovat a je ovlivňovat, co by měli, a co ne, co je správné, a co ne.

Jsou to ONI, kteří skutečně **vědí**, jsou ve své čiré podstatě čistí, plní bezpodmínečné Lásky ke všemu živému a těch pravých ctností. Milují Vás za to, že Jste, a takto by to mělo být u nás všech.

Máme-li v naší domáCTnosti, která by měla být také obrazem těch pravých ctností (k tomu bychom měli všichni, jako rodina, i jednotlivci, směřovat), tuto **mravní duchovní bytost**, ať už v podobě „dospělého“, či „dítěte“, **podpořme ji ze Srdce** na její cestě a budme tady pro ni. Půjde nám svým bytím příkladem a můžeme se od ní mnohému učit, budeme-li chtít.

V Rodině, a obecně, mezi námi – bytostmi – to není vždy o tom, že jeden rozumíme druhému. Právě naopak – jednání a konání druhých se nám může jevit někdy za „bláznovství“, obzvláště, kdy nejdete s „davem“, neděláte, co je ve společnosti „obvyklé“ a „zavedené“, a kráčíte životem svou cestou, na základě vlastního cítění a intuice, kterou se vedete.

Častokrát ani Vy samotní si neumíte rozumově vysvětlit, proč činíte to, nebo ono, jen to prostě „**víte**“ ...

Víte, co je pro Vás to Pravé, cítíte to v nitru svého „srdce“. Skrze Vaše tělo, se to propojí s Vaší duší, i Duchem samotným. Dojte ke splynutí v Jedno. Ať si to uvědomujete nebo ne, stanete se pro své blízké a Vaše okolí Světlem, ačkoliv častokrát nepochopeným. Většina nerozumí, ale stane se, že někdo z nich pocítí, že to je i jeho cesta, a připojí se k Vám, např. Vaše „dětí“, či Vaši Přátelé, ze své vlastní svobodné vůle, vlastním rozhodnutím.

Kde se bere tato vnitřní Síla, nebo naopak – duchovní moc?

Jednou z odpovědí nám může být zamyšlení z knihy „Moc versus Síla“ od Davida R. Hawkinse, M.D., Ph.D.:

„Co je vnitřním zdrojem moci a jak funguje? Co zodpovídá za její převahu? Proč síla vždy nakonec podlehne skutečné moci?“

Ústava Spojených států a myšlenka, že **všichni lidé jsou si rovni díky božskému původu stvoření, a že lidská práva jsou vlastní každému tvorů, a proto nezcizitelná**. Tatáž myšlenka byla zdrojem duchovní moci Mahátmy Gándhího.

Duchovní moc **vychází ze smyslu, významu**. Má co dělat s motivem a má co dělat s principem.

Duchovní moc je vždy **spojena s tím, co podporuje význam života**. **Působí na tu část lidské povahy, kterou nazýváme „ušlechtilá“** – na rozdíl od fyzické síly, která působí na to, co označujeme jako „omezenost“.

Duchovní moc **působí na to, co povznáší, vyznamenává a zušlechťuje**. Fyzická síla, má-li působit pozitivně, musí být oprávněná, zatímco duchovní moc žádné oprávnění nevyžaduje. Fyzická síla je spojená s něčím částečným, duchovní moc s celkem.

Fyzická síla vždy působí proti něčemu, zatímco duchovní moc nemá cíl, vůči němuž by se zaměřovala.

Fyzická síla je neúplná, a proto musí být neustále živena energií. Duchovní moc **je úplná sama o sobě** a nevyžaduje nic zvenčí. Nemá žádné požadavky, žádné potřeby.

Fyzická síla je nenasytná, neustále konzumuje. Duchovní moc na rozdíl od ní **posiluje, vydává, zásobuje a podporuje**. Dává život a energii – fyzická síla ji bere.

Duchovní moc **je spojena se soucítěním, a díky tomu se cítíme pozitivně naladěni**. Fyzická síla je spojena s posuzováním a způsobuje, že o sobě příliš dobře nesmyšlíme.

Pravá duchovní moc vyzařuje ze samotného vědomí. To, co vidíme, je **viditelný projev neviditelného**.

Málokdy „ti První“, byli pochopeni druhými a společností samotnou, ale bývali to právě oni, ze světla, a odkazu, kterých jsme čerpali mnoho deseti, stovky, nebo tisíce let po nich. Jsme připraveni se jako společnost poučit z toho, co bylo, jít vstříc naší nové budoucnosti, plné těch pravých Ctností, a podpořit „ty První“ nebo se stát jednou jedním z nich?

Jak už bylo jednou výše řečeno - v Rodině a naší společnosti to není vždy o tom, že jeden rozumíme druhému, ale ... **o Úctě, o vzájemném Respektu**, a hlavně – **o Lásce**. To ona je ta největší Síla nebo samotná duchovní moc?

Svým bytím jdeme druhým příkladem a k tomu jsme obrazem 5 bytostí, se kterými jsme nejčastěji. Kým Jsem? Kým chci jednou BÝT? Ať bude odpověď jakákoliv, buďme SAMI SEBOU. To je Počátek všeho.

A kdo ví – možná se časem připojí i „stát“, který je obrazem lidu, a začnou klíčit semínka pravdy a spravedlnosti.

Je to jeden z malinkatých, ale za to nesmírně důležitých, tahů štětcem na obrazu naší „nové“ společnosti, jež bude symbolem Lásky, spolupráce a Tvoření. Obrazem Světa Míru.

Utopie? Možná ... však:

„Na počátku bylo SLOVO, a to slovo bylo u Boha. To slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha.
Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život bylo světlo lidí.
To Světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.“

(počátek evangelia sv. Jana)